

KOBYLENIE (2) *sb n*

Teksty nie oznaczają ó oraz é; o prawdopodobnie jasne (tak w kobyła).

[sg I kobyleni(e)m.] ◊ *pl A kobylenia* (2).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI(XVIII) – XVIII w.

Kłoda drzewa najeżona ostrymi palami; gruby pień ze sterczącymi gałęziami broniący dostępu do czegoś; ericius, obex, praenturae Cn [w sg w funkcji coll. i w pl] (2) : ZapMaz VII G 1/386; przeto fluszney obrony miałto nie ma áni dokończenia/ áni muru/ áni wółow/ tylko z drzewá Kobylenia poczyniono przez vlice BielKron 430; [Kazano mu pierwej kobyleniem drogę zaczynić, że nie mógł jechać KromHist 29].

Cf [KOBYLINA]

ZCh